

ANA ESTEVE REIG
(Ages, Alacant, 1986)

Llicenciada en Belles Arts a la Universitat Complutense de Madrid i en Freie Kunst a la Kunsthochschule Kassel, on també realitza un postgrau com a Meisterschülerin de Bjørn Melhus. Des de la seua estada a Alemanya, la seua obra es va dirigir al videoart i aquest s'ha convertit en el seu mitjà per excel·lència. Actualment viu i treballa a Madrid, on també fa classes a Belles Arts a la Universitat Antonio de Nebrija. Ha guanyat premis com l'Injuve 2011 en Arts Visuals pel vídeo Tancament; l'accessit Premi Jove UCM 2014 per Olimpíades; el Premi Circuits 2016 en Arts Visuals per a produir L'Oracle; o la Beca Multiverso 2017 de la Fundació BBVA.

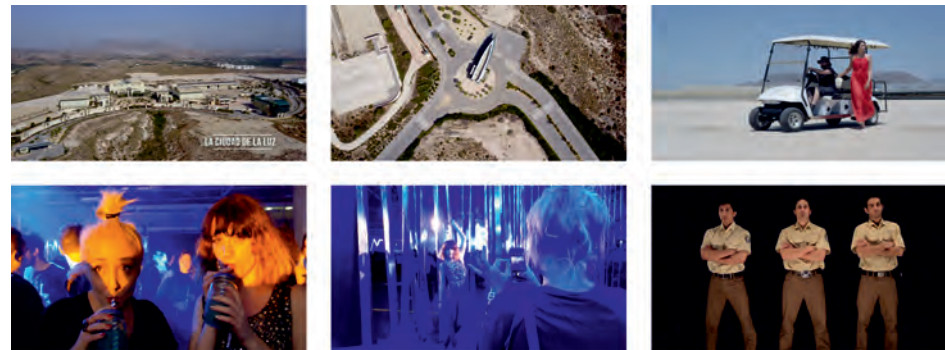
La seua obra ha sigut exposada tant nacionalment com internacionalment. L'Oracle (2016) s'ha exhibit al Centre d'Art Laboral a Gijón, a la Sala d'Art Jove de Madrid o a la Galeria Formato Cómodo, entre altres espais; El documental de Dalila (2016) i Després de mai de la vida (2014) s'ha mostrat al Centre Fabra i Coats-Fàbrica de Creació de Barcelona; i el vídeo Tancament (2011) s'ha projectat al Centre Cíbeles i a Tabacalera Promoció de Arte, ambdós espais a Madrid. Internacionalment, el seu treball s'ha exposat al Museu Kasseler Kunstverein de Kassel -les obres Bad Romanç (2010) i Paradisos Perduts (2011)-, a Stiftung Starke Gemeinnützige Kunststiftung Berlín -la videoinstal·lació Després de mai de la vida (2014)-, o al Museu Moca de Taipei (Taiwan), entre altres llocs.

INTRODUCCIÓ

La meua obra mostra observacions sobre la construcció d'arquetips socials i sobre el comportament humà. Treballo (quasi)exclusivament amb la imatge audiovisual, i cree accions que escenifiquen mons i col·lectius populars. M'interessa la ficció, les figures cinematogràfiques/televisives, la cultura popular, els rituals i la realitat virtual com a punts de referència per a tractar d'entendre la posició de l'individu dins de la societat. També estudie com els relats (literaris, cinematogràfics, populars, digitals) completen la construcció de la realitat col·lectiva. Actualment estic molt interessada en la ficció com a capa fonamental per a entendre la realitat, passant també així com en les xarxes socials i la realitat virtual.

Cada una de les meues peces de vídeo són el resultat d'un treball profund d'investigació sobre la representació audiovisual dels relats i de les realitats paral·leles, en els quals les localitzacions, els performers, el decorat, el guió i el muntatge solen ser seleccionats i treballats de forma molt meticulosa.

www.anaestevereig.com

ANA ESTEVE REIG

El somni de la pantalla

Ajuntament d'Alcoi

ALCOI (CULTURA

IVAM
CADA
ALCOI

IVAM CADA ALCOI

C/ Roberto Albers, 8 - 03801 Alcoi
Tel. 965537942
www.ivamcadaalcoi.com
cultura@alcoi.org

Dimecres a dissabte, 11 a 14 i de 17 a 20 h.
Diumenges i festius, d'11 a 14 h.

IVAM
CADA
ALCOI

26 JUNY - 27 OCTUBRE 2019

Abans, la imatge en moviment només existia en els espills...

Les imatges tècniques no són espills sinó projectors¹

Les cinc pantalles que ens trobem a l’inici d’aquesta exposició poden recordar un carrer amb els seus aparadors. Walter Benjamin, quan parlava de París i els seus passatges, els anomenava el “carrer-galeria”,² amb vitrines que invitaven a pensar una història, però també a consumir en massa.

Caminem pel corredor mirant els monitors. La seua disposició ens invita a un recorregut que està definit per a veure un altre tipus de moviment, que també està determinat... una jove que mira desafiadora a qui estiga a l'altra banda de la pantalla; un guàrdia de seguretat que balla sensualment; una dona paralizada i envoltada per tres guàrdies que ballen amb gestos sexuals; una xica que mira al seu voltant amb un cert temor; tres joves de peu, exhibits sense fer res. Són cinc moments de la mateixa història: la d’una dona que no balla per decisió pròpia, però que al mateix temps està envoltada per un moviment que, a pesar del seu desafiament, sembla que l’aclapara. Una que ací en són cinc, però que en podrien ser milers.

La repetició encavalcada del vídeo *Tancament*, a manera de videoclip on els rols dels gèneres s’intercanvien, ens interpel·la i ens prepara per a entendre algunes de les claus del treball d’Ana Esteve Reig: l’exposició d’allò femení, l’evidència de la construcció de la seua representació i la de la imatge pròpia, i les polítiques que reflecteixen.

Si la primera obra es pot comparar amb l’aparador, la segona peça s’assembla a la portada d’una revista, brillant i seductora. El documental de Dalila presenta una xica que alimenta les xarxes amb imatges de si mateixa que inventa, amb ficcions que són difoses com a realitat, i que al mateix temps el seu muntatge es torna la realitat d’ella com a productora. Entre la producció de no-res i l’esclavitud d’un sistema d’exposició continu, com diu Boris Groys subjecta “de manera radical a la mirada de l’altre, a la mirada dels mitjans”.³

L’última projecció, no obstant això, s’assembla a un gran cartell publicitari. Una reportera ens mostra tots els espais d’un estudi de cinema posat a la venda, mentre ho relaciona amb la història del lloc i dels films. Què està venent? Ja ni tan sols fum..., potser, només, terra àrida que simbolitza el fracàs econòmic i polític d’una empenedoria industrial. Però, encara més. En el guió, sense diferenciar entre la ficció i la realitat, Ana Esteve Reig ha col·locat certs senyals, certes invencions que revelen la treballadora autònoma que interpreta la venedora, que es ven a si mateixa per a poder continuar treballant.

Cada vegada és més difícil sentir innocentment la màgia del somni de la caixa negra. Eixa situació que Roland Barthes⁴ descrivia com a “prehipnòtica” i alliberadora, perquè al final es podia eixir de la sala de cinema. Ara, les pantalles són pertot arreu, la ficció realista s’expandeix des de les noves plataformes. Aquestes construccions també afecten la projecció d’allò femení en la imatge filmada, la importància del canvi de la dona de subjecte passiu a actiu. Però també no parlen de la condicions laborals d’aquestes creatives, de les artistes que a la precarietat d’un sistema sumen el desavantatge de la seua condició de gènere, com la Sibil·la de Remedios Zafra,⁵ connectades sense remei a una pantalla.

		
	Marta Ramos-Yzquierdo	
		

^[1] FLUSSER, Vilém, Into the Universe of Technical Images, University of Minnesota Press, Minnesota. 2011.

^[2] BENJAMIN, Walter, Libro de los pasajes, Akal, Madrid, 2005.

^[3] GROYS, Boris, Volverse público. Las transformaciones del arte en el ágora contemporánea, Caja Negra, Buenos Aires, 2014.

^[4] BARTHES, Roland. “En sortant du cinéma”, Communications, 23, 1975. Psychanalyse et cinéma. p. 104-107

^[5] ZAFRA, Remedios, El entusiasmo. Precariedad y trabajo creativo en la era digital, Anagrama, Madrid, 2017.

La pantalla màgica, Ana Esteve Reig, 2019. Vídeo de 21 minuts 40 segons. Producció: Ana Esteve Reig i Paola Valdés.

Sala Media Art
La pantalla màgica
Vídeo 2k, monocal, color, so en estèreo, 21 minuts 40 segons, 2019.
Treball produït amb l’ajuda de la beca MULTIVERSO 2017 per a la creació de videoart, Fundació BBVA.

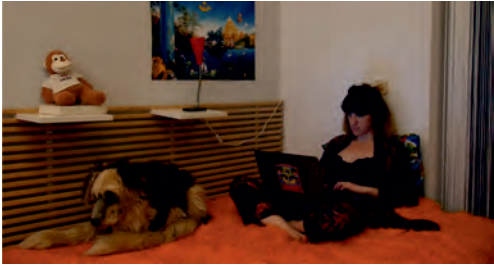
Direcció: Ana Esteve Reig.
Ajutant de direcció: Paola Valdés.
Producció: Ana Esteve Reig i Paola Valdés.
Sonia (actriu i presentadora): Xiomara Wanden.
Guió: Ana Esteve Reig.
Ajutant de guió: Sabina Urraca.
Edició i muntatge: Ana Esteve Reig.
Director de fotografia: Pau Sanmigel.
Operador de càmera: Santiago Gatto.
Ajutant d’operador de càmera: Andreu Pascual Berbegal.
Elèctric: Juan M Ruiz Jornet.
So directe: David Muñoz.
Maquillatge i perruqueria: Pilar Fernández.

Runner: Carlota Sirvent.
Disseny so: Álvaro García Vilches.
Música:

Credo-crucifixus, Vivaldi, Flavio Lanza.
Fisherman’s Waltz, ARTiria Productions.
ASDFG Hernán Pallero (Metrakit).
Dinner Hernán Pallero (Metrakit).
Dron Hernán Pallero (Metrakit).

Sinopsi

La pantalla màgica és una peça realitzada com si fóra un vídeo promocional sobre la Ciutat de la Llum. Construit en 2005 a Alacant per iniciativa pública, aquest estudi cinematogràfic va néixer amb la intenció de convertir-se en el Hollywood europeu. No obstant això, hui, després de decretar-ne el tancament en 2014, està en desús. En el vídeo es mostren tots els espais disponibles per a rodar pel·lícules en aquest complex, explicats per una presentadora que detalla les funcions i qualitats de cada àmbit. Per mitjà d’aquesta visita es desgrana com s’estructura la construcció de la imatge audiovisual, però també es reflexiona sobre la importància i el poder de la ficció com a base de la construcció de la realitat i la seua percepció. Igual que aquests espais, els relats cinematogràfics són escenaris sobre els quals es projecten imaginaris col·lectius. Però, més enllà de la ficció cinematogràfica, aquesta obra reflexiona des de la crítica subtil sobre la imatge que ens tornen les infraestructures que romanen desertes al cap dels anys, i sobre les estructures polítiques i econòmiques que les impulsen.

Sala Media Art

El documental de Dalila

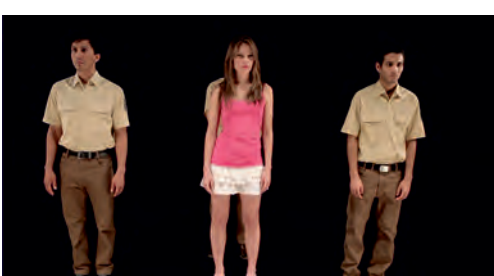
Vídeo HD, 16:9, color, so en estèreo, 25 minuts 15 segons, 2016.

Dalila Virgolini, protagonista de El documental de Dalila.

Idea, direcció, operadora de càmera, so, muntatge, postproducció: Ana Esteve Reig.
Protagonista: Dalila Virgolini.
Música: Dalila Virgolini.
Extres: Eva Casanueva.
Assistència tècnica: Arantxa Boyero.

Sinopsi

Aquest vídeo naix després que l’artista coneguera la seu protagonista, Dalila Virgolini. Es va plantejar, aleshores, documentar com aquesta dona de la seua mateixa generació creava el seu personatge virtual i fins a quin punt eixa acció era una part del seu dia a dia. Dalila va accedir a col·laborar en la seua realització i va arribar a un acord pel qual també se li donava la possibilitat de gravar seqüències que foren “escenificades” o concebudes per al documental. Així, l’artista li va donar la llibertat perquè continuara construint eixe personatge virtual a través d’aquest vídeo. Ana Esteve Reig va passar tres dies amb ella. Va gravar tota classe de situacions i va tractar de conèixer el seu costat més íntim a casa i, sobretot, observant com construïa les imatges i donava continuïtat a la vida del seu personatge en les xarxes socials, darrere de la pantalla. Finalment, les possibilitats de mostrar-se, de representar-se com un és o li agradaria ser, es converteixen en l’objecte central de reflexió d’aquesta obra, on es qüestionen els codis d’identitat, el poder de les xarxes socials i de les imatges que consumim.

Pantalles Media Art

Tancament

Vídeo HD, 16:9, color, so en estèreo, 4 minuts 42 segons, 2010.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Idea, direcció, edició i postproducció: Ana Esteve Reig.
Director de fotografia i operador de càmera: Ben Brix.
Operador de càmera: Markus Tragesser.
Producció: Beatrix Shubert.
Ballarins: Billy García, Christian Espigares, Paula Helena Ballote, Rubén Jesús Ramírez Silveira.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.

Dalila Virgolini, protagonista de Tancament.